

A woman with long, light brown hair is shown in profile, looking towards the right. She is wearing a light-colored, textured top and a straw hat with a dark blue band. Her right hand is raised to the brim of the hat. The background is a soft-focus green, suggesting an outdoor setting with trees. The overall mood is peaceful and serene.

MANŽELKA NA ÚTĚKU

DEE MACDONALD

edice
KIO *KAN*

Copyright © Dee MacDonald, 2018
First published in Great Britain in 2018
by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Translation © Markéta Johnová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE RUNAWAY WIFE
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím
Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.
přeložila Markéta Johnová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Zuzana Bürger
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-992-7

*Věnováno všem ženám,
které někdy snily o tom,
že odejdou z domu.*

KAPITOLA PRVNÍ

ROZHODNUTÍ

Jednoho večera na začátku srpna, když šťouchala brambory, se Connie McCollová rozhodla odejít z domu. Jak se z okna dívala na svou čerstvě založenou zahradu velikosti kapesníku, najednou věděla, že to musí udělat. Při pomýšlení na důsledky tohoto závažného rozhodnutí Connie na okamžik zaváhala. Pak zauvažovala, jestli do brambor pro zjemnění nepřidat trošku smetany. Bylo jí jasné, že by to s ohledem na dietu, kterou začal držet její manžel Roger, dělat neměla, ale stejně ji tam přidala.

Jak tak mačkala a šťouchala, hlavou se jí honily radostné myšlenky. Samozřejmě to za dobu jejího dlouhého, předlouhého manželství nebylo poprvé, co odchod zvažovala. Koneckonců, kterou ženu nikdy nenapadlo odejít od manžela? A stejně jako většina žen tomuto pokušení vždycky odolala – až doteď.

Včerejšek byl totiž poslední kapkou. Právě včera to bylo přesně dvacet tři let a na Bena si nikdo nevzpomněl. Jednoduše nikdo. Jedinou výjimkou byla Conniina kamarádka Wendy, vedle které dřív bydleli a která jí poslala přání, na němž stálo: „Myslím na tebe.“ Roger neřekl ani slovo, nedonesl jí květiny, neudělal nic. Vůbec nic. Neozvaly se ani děti. A to byl ten katalyzátor. Spouštěč. Důvod pro její rozhodnutí. To a poznámka, kterou ten den ráno utrousil Roger.

„Tak si tak říkám, co tady celý den děláš,“ přemítal. „S novým barákem není žádná práce.“

Co se přestěhovali do toho zatraceného moderního přízemního domku, stihla Connie vytapetovat, vymalovat, pověsit záclony a založit květinové záhony. K tomu měla samozřejmě na starosti každodenní vaření, úklid, nákupy a tak podobně. A taky alespoň třikrát týdně hlídala vnoučata a v kteroukoliv denní či noční dobu dělala Rogerovi taxikářku, když ho vyzvedávala v baru jeho golfového klubu, protože on přece nemůže přijít o řidičák. Tak teď tedy zjistí, co přesně doma dělá.

„Ať do toho hrnce nevyklepeš důlky!“ okřikl ji Roger, když vstoupil do kuchyně a skládal přitom pomačkané vydání *Daily Telegraphu*. „Doufám, žes do toho nedala smetanu. A nevidělas někde moje brýle?“

Roger pořád něco ztrácel. Když to nebyly brýle, byly to klíče od auta nebo peněženka. Zdálo se, že je jen otázkou času, kdy ztratí rozum. Nebo jej dřív ztratí ona.

Connie dál vyškrabávala štouchané brambory z hrnce do staré modré kameninové mísy. Dostala ji jako svatební dar. Používala ji už čtyřicet let. Zespodu, kde to nebylo moc vidět, měla mísa malou prasklinku. Tak trošku jako naše manželství, napadlo ji.

„Ne, neviděla,“ odpověděla. „Možná bys je měl začít nosit na šňůrce kolem krku.“ Bylo jí předem jasné, že ho tahle poznámka naštve, ale stejně si ji neodpustila.

„Tohle dělají jenom ženské,“ odsekl podle očekávání. Tak nic, no.

Roger nebyl špatný chlap, jen trošku nudný, předvídatelný, bez chuti a zápachu. Ona byla koneckonců nejspíš taky taková, takže bylo načase, aby si od sebe odpočinuli.

Popotáhl nosem. Kdy s tímhle nesnesitelným zlozvykem začal? Popotahoval vždycky? Pamatovala si, jak bývala na začátku manželství na svého pohledného muže pyšná. Bylo to už samozřejmě dávno, ale nepamatovala si, že by tenkrát

popotahoval. Connie by dala cokoliv za to, aby ji tak nepopouzel. Že by opravdu začínala ztrácet rozum? Nevěděla co – jestli vůbec něco – je s jejich manželstvím špatně, věděla jen, že potřebuje odejít. Potřebuje uniknout z rutiny každodenní péče o domácnost, aby mohla přehodnotit svůj život a třeba si manžela znovu začít vážit. Ve věku šedesáti šesti let už jí na podobně radikální změnu mnoho času nezbyvalo.

Connie se ve srovnání se svou nejlepší kamarádkou Sue neměla tak úplně špatně. Kdykoliv si společně vyrazily na oběd, Sue na svém nezdárném manželovi nenechala nit suchou. Connie si na Rogera nikdy nestěžovala, jenomže Roger vlastně nezdárný nebyl. Zato Connie McCollová – obětavá manželka, matka, hlídací babička a taxikářka, která umí báječně naslouchat – se postupně stala víceméně neviditelnou. Občas ji překvapilo, že ještě v zrcadle vidí svůj odraz. Pokaždé tam spatřila otrávenou, otupělou ženu, která se smutně prohlíží a která už dávno neví, kým je. Kam se poděla ta Connie plná života? A kdy vůbec zmizela? Může se ještě vrátit? Bylo načase to zjistit. Tomuhle se v chytrých knížkách říká „cesta za sebepoznáním“. Pokud se na ni nevydá teď, neudělá to už nikdy.

„Když jsi byla pryč, volala Diana,“ zamumlal Roger později u večeře s plnou pusou hovězího po burgundsku (podle receptu Delie Smithové). „Vyráží někam do Malawi – alespoň myslím, že říkala Malawi – kvůli článku do cestovatelské přílohy *Sunday Times*, takže se tu pár týdnů neukáže.“

To ovšem není žádné překvapení, pomyslela si Connie. Jejich nejstarší dcera Diana cestovala po světě a plánovala dovolené pro nezkušené cestovatele. Žila si příjemným bezstarostným životem. Teď Roger co nevidět poznamená, že je nejvyšší čas, aby se už konečně usadila.

Roger si popotáhl. „Kdy ta naše holka konečně někoho potká a usadí se?“

Té naší „holce“ je čtyřicet, pomyslela si Connie. „Di nikoho nepotřebuje.“ Dolila si víno do skleničky, která už

byla zase skoro prázdná. „Důležitější je pro ni nezávislost.“ A pro Connie by měla být taky, pokud se nechce definitivně zbláznit.

Roger na ni pohlédl přes obroučky brýlí. „Dneska to do sebe docela klopíš.“

Connie bylo jasné, že musí všechno naplánovat a provést co nejrychleji, než ztratí odvalu. Musí si nechat zkontrolovat své staré zelené autíčko a taky natankovat plnou nádrž, protože nechce zastavit dřív, než bude od svého života v Sussexu co nejdál. Co nejdál od Rogera. Říkala si, že Diana by ji mohla pochopit. Lou ji nepochopí docela určitě a Nick si o ni bude dělat starost. A co Roger?

Předpokládala, že ji Roger nejspíš stále ještě miluje, ale nepamatovala si, že by to v posledních dvaceti letech zmínil. Určitě ne způsobem, jakým otevřeně deklaroval svou lásku ke golfu, ginu a svému Audi. Connie si také nepamatovala, kdy ona svému muži naposledy vyznala lásku. Milovala ho vůbec ještě? Po letech otupení a znečitlivění smyslů si tím nebyla jistá. Že by se ona sama stala otupělou? Pokud ano, byl nejvyšší čas vydat se vstříc dobrodružství, jen tak nazdařbůh vyrazit na cestu a dobít baterky.

Když následujícího dne Roger odjel na golf, procházela Connie svůj šatník a uvažovala, co si sbalit. Bude potřebovat trička a svetry a džíny. Možná taky šaty a sukni. Musí se to všechno vejít do jejího kolečkového kufříku, za jehož odbavení zaplatila Ryanairu vloni majlant. Bude potřebovat ještě příruční tašku na kosmetiku, make-up a nějaké spodní prádlo. A že by si s sebou vzala taky skládací zahradní židli – vlastně proč ne? Židle stála nepoužívaná, neopečovaná a vybledlá před domem a doslova si říkala o to, ať ji někdo vezme na výlet. Nahlédla do seznamu, který si předtím sepsala. Connie seznamy uklidňovaly, i když je v polovině

případů buďto ztratila, nebo zapomněla doma. Pak zvedla telefon a vytukala Nickovo číslo.

„Ahoj, taťka je jako vždycky na golfu a já potřebuju zkontrolovat tlak v pneumatikách. Můžu se stavit?“

Ve skutečnosti chtěla ještě před odjezdem vidět svého syna.

Když Nick o něco později kontrolu dokončil, oznámil jí: „Pro teď to máš dobré, mami, ale bacha na přední pravou pneumatiku, začíná už být docela sjetá. Měla by sis ji nechat vyměnit. Vlastně by sis měla pořídit nové auto. Proč ho prostě neprodáš, mami? Mohla bys za něj dostat docela dobrou cenu, tyhle Escorty jsou dneska klasika. Nějaký nadšenec ti za něj dá pět set, možná tisíc liber. A proč jsi vůbec chtěla, ať se ti na něj mrknu? Chystáš se jet nakupovat do města nebo tak něco?“

„Možná se zajedu podívat na výprodeje,“ odpověděla vyhyčtěle Connie. To „možná“ tam vsunula proto, aby neřekla úplnou lež.

„No tak jo. Nemáš čas na kafe? Myslím, že Tess tě chce o něco poprosit.“

Tak o tom nepochybuji, pomyslela si Connie a vydala se za Nickem do jejich velké moderní kuchyně.

Jak Tess mačkala páčky na italském kávovaru, zeptala se za zvuků syčení a bublání: „Connie, neměla byste čas pohlídat v pátek kluky?“

To bych tedy neměla, pomyslela si Connie a poprvé od svého rozhodnutí pocítila závan smutku. Své vnuky Thomase a Joshe milovala a věděla, že jí budou chybět. Měla ale plán a byla odhodlaná jej dodržet. A taky se nechystala odjet navždy.

„To teď ještě nevím,“ odpověděla neurčitě, protože věděla, že by jednoznačné odmítnutí vyvolalo podezření. Navíc zatím neměla po ruce neměla přesvědčivou výmluvu.

Tess její odpověď vyvedla z míry tak, že se málem opačila. „Jak to, že ne? Co budete dělat?“

Co by tak mohla dělat? Žít svůj život? Dělat všechny ty věci, na které už dávno zapomněla?

„Mám nějaké plány,“ odvětila Connie.

Po jejích slovech se v kuchyni rozhostilo konsternované ticho. Nick s Tess si vyměnili pohledy.

„Jasně, mami,“ vložil se do toho smířlivě Nick. „Tak nám pak dej vědět.“

Když odjížděla, podívala se ještě naposledy do zpětného zrcátka. Nicka měla ze svých dětí nejspíš nejradši. Věděla samozřejmě, že by je měla mít všechny ráda úplně stejně, ale tak to prostě bylo. Stejně tak měla ráda Nickovy syny. Proč se ženy pořád cítí tak provinile? V tom okamžiku se rozhodla, že si během své dobrodružné cesty žádné výčitky svědomí nepřipustí. Dobrodružná cesta! Přesně taková její výprava bude.

„Jenom ti připomínám,“ popotáhl si Roger, „že mám zítra turnaj a budu celý den pryč. A večer trochu popijeme – buďto na vítězství, nebo na žal, takže nebudu moct řídit. Můžeš mě tam odvézt audinou a já ti pak zavolám, až budu chtít vyzvednout.“ Tohle nebylo nic nového. Poslední roky trávila Connie večery sama u televize, zatímco Roger šel z jednoho golfového turnaje do druhého a pak jí kolem půlnoci volal, ať pro něj přijede. Pomyslela si, že by jí jeho žádost tak nevaldila, kdyby alespoň řekl: „Mohla bys mě miláčku prosím později vyzvednout?“ Jenomže to on nikdy neřekl a jí to nesmírně vadilo. Budeš si muset vzít taxíka nebo jít – tedy spíš vrávorat – pěšky, pomyslela si a při té představě potlačila smích.

„Co je na tom legračního? Sakra, už zase zvoní telefon. Kdo může volat tak pozdě večer? Musím si nachystat hole, vezmeš to?“

Connie si povzdechla a zvedla telefon. „Haló?“

„Ahoj, mami, tady Lou. Neležíš už v posteli, že ne?“

„Ještě ne. Co se děje, Lou?“ Odolala pokušení dodat „tentokrát“.

Dělo se jako obvykle to, že se Conniina nejmladší dcera Lou nemůže pořádně vyspat, protože její dcerka Charlotte celou noc propláče a manžel Andy se se špunty do uší raději odstěhoval z ložnice.

„To přejde,“ chlácholila dceru unaveně.

Connie se tu noc také nevyspala. Od doby, co měli oddělené postele, si už Roger nestěžoval, když se celou noc vrtěla a otáčela. Zbláznila se snad? Do čeho se to vůbec pouští? Nerozsype se jí cestou auto? Nerozsype se ona a nevrátí se hned domů?

V šest hodin ráno byla pořád ještě vzhůru a rozhlížela se po ložnici, která se jí moc nelíbila, prohlížela si plastová okna, která se jí nelíbila ani trošku, a také manžela, kterého už neměla příliš ráda. Byly tohle ale dost dobré důvody pro to, aby odešla z domu? Jak slunce vystoupalo nad obzor, vzdmula se v Connie znovu vlna odhodlání a slíbila si, že přestane být nerozhodná a cítit se provinile.

Vstala z postele, po špičkách přešla ke skříni a podívala se do zrcadla. Na svůj věk nevypadala vůbec špatně – vysoká, (díky neustálým dietám) docela štíhlá, ne moc vrásčitá, s hezkým účesem (za který vděčila své kadeřnici Stacey). Většina lidí by jí asi hádala méně, ale přece jen už jí bylo šestašedesát a tohle byla poslední šance na dobrodružství, než bude příliš otupělá a stará na to cokoliv podniknout.

„Říkal jsem ti, že se dneska asi zdržím, vid’?“ připomenul jí Roger u snídaně, zatímco se olizoval a vyškrabával z misky zbytky müsli. To müsli bylo samozřejmě bio, protože Roger začal být poslední dobou hodně vybíravý. Jeho jídlo stálo

dvakrát tolik co obyčejné věci. Však brzy sám zjistí, kolik všechny ty luxusní potraviny stojí.

„Říkal.“ Connie si na toast mazala kvasnicovou pomazánku Marmite.

„Takže si nemusíš dělat starosti s večeří.“

„Nebudu.“

„Tak ahoj,“ popotáhl a naklonil se k ní, aby ji povinně políbil na tvář. „Uvidíme se později.“

To asi neuvidíme, pomyslela si a v hlavě jí znovu vyvstala stejná otázka: Miluje ho ještě vůbec? Nebyla si tím jistá. V každém případě jí nebylo ani trošku smutno, když se za ním dívala, jak odjíždí do klubu.

Měla už natankováno. Pokladní jí nabídla tyčinky Mars v akci. „Dvě za cenu jedné!“ mrkla na ni. A tak Connie od benzinky odjížděla s palubní přihrádkou plnou čokoládových tyčinek. Pak zauvažovala, jestli by si neměla koupit stan, protože jak často si bude moci dovolit ubytování v hotelu? Na účtu, kam jí každý měsíc chodila penze, sice měla nějaké peníze, nebyla si ale jistá, jestli to bude stačit. Nakonec se rozhodla, že uvidí podle situace.

Poté, co napsala lístek Rogerovi (a položila jej vedle konvice) a zbytku rodiny rozeslala stejně znějící e-mail, naložila všechna zavazadla do svého starého Fordu Escort, kterému říkala Kermit. Byl to její dlouholetý parták. Měl už něco najeto, ale to ona koneckonců taky. No a co? Navzdory Nickovu varování měla v plánu přidat na Kermitův tachometr několik stovek, možná dokonce tisícovek mil. Pro všechny případy strčila do přihrádky taky pas a velký techničák. Otázkou ovšem bylo, jestli by zvládla týdný, možná měsíční řízení vpravo. Kdysi ovšem – to ještě překypovala bezstarostností a sebevědomím – dokázala Rogera vystřídat u volantu, když jeli přes Francii nejprve do Španělska a pak do Itálie. To byly děti ještě malé a život byl skvělý; dokonce i s Rogerem bývala tenkrát zábava! Tedy skoro. Jednou prošla napříč Floridou, když hledali restauraci, ve které by na

jídelním lístku nabízeli aligátora. „Musíme ochutnat aligátora!“ křičely děti. Nakonec se jim to povedlo. V souladu s četnými varováními chutnal jako kuře.

Connie předem nevylučovala případnou změnu plánu, protože pokud bude předpověď počasí na doma nepříznivá, bude se docela určitě muset vydat na kontinent. Z bankomatu u supermarketu vybrala osm set liber. Jak dlouho jí ale peníze vydrží? Možná si bude muset najít práci. Práci! Zaměstnal by dnes někdo šestašedesátiletou ženskou?

To ráno se vylouplo do krásy a kraj se třpytil v prvním slunci, nebylo tedy nutné vydat se do Středomoří, jak se původně obávala. I dlouhodobá předpověď počasí vypadala slibně. Odvezla Rogera do klubu a vrátila se domů, aby dokončila balení a pouklízela. Nedalo jí to, a dokonce vyskládala z myčky umyté nádoby.

Neměla čas vyházet z kufru auta všechny krámy, které se tam za roky nahromadily, proto kufr, tašky a pár volných kousků oblečení jednoduše hodila na ně. Nahoru přidala skládací židli. Vypadalo to, že si jejich příprav k odjezdu nikdo nevšiml. Na pár minut se zastavila a zamyslela se nad tím, co se právě chystá udělat. Opravdu si na to troufne? Uklidnilo ji vědomí, že nemusí odjet na dlouho, a pokud se jí začne stýskat, může se jednoduše otočit a vrátit se domů. Když ale nastoupila do auta a vyrazila na cestu, hned ji zaplavil dávno zapomenutý pocit svobody – a také nadšení z toho, jak nezbedně se chová. Ano, nezbedně.

Opustit domov bylo snazší, než si myslela. Alespoň se nemusela trápit, co s Paddym. Kdyby byl ještě naživu, nedokázala by svého milovaného staříčkého labradora opustit – a vzít ho s sebou by nepřipadalo v úvahu. To, že ho před pár měsíci musela nechat uspat, se teď jevilo jako požehnaní. A nový domek jí taky chybět nebude. Rozhodně ne tak, jako jí chyběl jejich starý dům. Když se rozhodli (když

Roger rozhodl), že jej prodají a přestěhují se do menšího, oplakala to. Přízemní domky pro staroušky se jí ani trošku nelíbily, přestože věděla, že to bylo rozumné rozhodnutí, když zůstali s Rogerem sami a v další životní fázi už na ně čekala jen zhoršující se artritida a senilní sledování televize. Jejich nový domek byl velmi pěkný a prostorný, jak jí Roger (a taky všichni ostatní) neustále připomínali. Jenže Connie se nelíbil a taky jí vadilo spát v přízemí. Rozhodnutí se sem přestěhovat bylo ale bezesporu rozumné. Všechna rozhodnutí teď musela být zatraceně rozumná: rozumný domek, rozumně velká zahrada, milí, rozumní sousedé v jejich bezpečné slepé ulici. (Co by si o ní teď asi pomysleli?!) Do háje s tím – rozhodla se, že se přestane chovat rozumně. Stejně tak jako přestane být nerozhodná a cítit se provinile.

Navzdory svému předsevzetí ale měla nepříjemný pocit z toho, že nezavolala Sue, se kterou běžně probírala každický detail svého rodinného života. Sue, která roky vyhrožovala, že odejde z domu a prohlašovala, že jí bude úplně jedno „že jim to tam spadne na hlavu“, ale která se svým záletným manželem nadále zůstávala. Sebrat odvalu a odejít z domu se tedy nakonec povedlo Connie.

Když zastavila na křižovatce ve tvaru T, zaplavil Connie pocit vzrušení. Odbočí vlevo směrem k Lamanšskému průlivu a ke zbytku Evropy? Nebo se vydá vpravo do středu Anglie a dál na sever? Rozhlédla se na obě strany a usoudila, že na sever míří výrazně méně aut. Mezitím za ní zastavila poštovní dodávka a mladík za volantem na ni netrpělivě zatroubil. I na tu vzdálenost bylo jasné, že si ten uhrovitý pošťák myslí něco o typických ženských za volantem. Než odbočila vlevo, ukázala mu prostředníček. Něco tak vulgárního neudělala od doby, kdy ještě chodila do školy, proto se jí ulevilo, když mladík odbočil na druhou stranu. Co ji to jenom popadlo?

Do dálky se před ní táhla silnice osvětlená ranním sluncem. Conniina výprava právě začala.

KAPITOLA DRUHÁ

MĚSTO S VĚŽIČKAMI

Držela se klikatých vedlejších silniček a okolní krajina jí nikdy nepřipadala krásnější. Skvěla se v plné letní kráse a byla by hloupost si těch výhledů neužít a místo toho jet po dálnici vmáčknutá mezi nákladáky a firemní osobáky. Roger celý život řídil ve středním pruhu (co jiného by taky člověk od účetního čekal), zatímco Connie dávala přednost rychlému pruhu vlevo. Protože ani ona, ani Kermit už ale nebyli nejmladší a taky protože nikam nepospíchala, nedávala dálnice smysl. Navíc měla tři trestné body za rychlost (výlet se Sue do Brightonu), takže si musela dávat pozor.

Cestou ji chvílemi zaplavovala radost nad tím, že to dokázala, že sebrala odvahu a opravdu odešla z domu, a chvílemi zase strach z neznáma. Co bude proboha dělat? Najednou si uvědomila, že už roky neudělala takhle velké rozhodnutí. Všechny dovolené včetně cesty a zastávek vždycky plánoval Roger; bylo to tak jednodušší. Navíc mu to opravdu šlo.

Možná si měla jen na týden někam vyrazit se Sue. Mohly si vzájemně postěžovat na své muže, každý den se přejíst a vypít příliš mnoho alkoholu a pak se spořádaně vrátit domů. Nedělají tohle všechny znuděné manželky? (Aby je doma jejich muži přivítali lhostejným: „Užila sis to, miláčku?“)

Ne, tuhle cestu musí absolvovat sama. Protože jen ona – Connie McCollová – může říct, jak se cítí a rozhodnout se, co s tím udělá. Jenomže už jí není šestnáct. Je jí šedesát šest a soudě podle toho, jak nervózní se cítí, byla v šestnácti mnohem odvážnější.

Pak před sebou uviděla ceduli s nápisem Oxford. V Oxfordu se před lety poprvé zamilovala a v Oxfordu také přišla o panenství. Tohle město zaujímallo v jejím srdci zvláštní místo, i když si jeho kouzelné věžičky měla příležitost prohlédnout převážně jen z okna Dominikova zatuchlého pokoje, kde se na město i milence dívala z nejrůznějších zajímavých úhlů. Nikdy potom už jí sex nepřišel tak báječný, i když se o to všemožně snažila – to všechno samozřejmě ještě předtím, než se provdala za Rogera.

S úsměvem na tváři odbočila na výpadovku směrem k městu jenom pár vteřin před tím, než Ken Bruce na Rádiu 2 varoval posluchače před uzávěrami na silnici, zácpou a dlouhým zdržením všech aut, která do Oxfordu míří z jihu a západu. Až příliš pozdě před sebou spatřila kolonu aut s rozsvícenými červenými brzdovými světly. Když v příští půlhodině ujela snad jen čtvrt míle, začala o svém rozhodnutí navštívit Oxford pochybovat. To už ale stála v koloně ze všech stran obklopená dalšími auty a nebylo jak uniknout. Navázala dokonce přátelský kontakt, jenž zahrnoval krčení ramen a protáčení panenek, s mladou ženou ve stříbrném Renaultu, který popojížděl ve vedlejším pruhu. Když se pak auta v druhém pruhu dala do pohybu, zatímco ten její zůstal stát, bylo jí to líto. Pokud se nudíte k smrti, dotknou se vás i maličkosti. V touze po zklidnění přeladila na Klasik FM, kde ale zrovna hráli *Radeckého marš*, a to včetně tleskání do rytmu. Tak tohle dneska ne, řekla si a přeladila zpátky na Kena, kterému právě končila směna. Tak jen doufám, že nebydlíš v Oxfordu, pomyslela si.

Než konečně dorazila do města, bylo už odpoledne. Connie bylo vedro, cítila se vyčerpaná a začínala si dělat starost,

jestli najde vhodný nocleh. A pak ho uviděla – Hotel Randolph! Jednou tam s Dominikem zašli na odpolední čaj. „Myslíš, že si někdy budeme moct dovolit ubytovat se v hotelu, jako je tenhle?“ zeptala se s pusou plnou vdolku. „To mám rozhodně v plánu,“ odpověděl jí a Connie nepochybovala, že svůj plán dodržel. Pamatovala si, že studoval práva – nebo to byla medicína? No, trvalo to skoro padesát let, ale dneska se tady ubytuje. Proč ne? pomyslela si.

Když zaparkovala a na recepci jí sdělili cenu za nocleh, uvědomila si, proč ne. Tímhle tempem by byla za pár dnů bez peněz. Podobně drahé ubytování si už nebude moct napříště dovolit.

Když se za slunečného odpoledne procházela po Oxfordu, vnímala, jak moc se město za ty roky změnilo. Atmosféra tu teď byla uvolněnější, neformálnější. Při její poslední návštěvě byly všude zajímavé místní obchůdky – ty ale nahradily pobočky řetězců, které dnes zaplavují centra všech měst po celé zemi. Jaká škoda. Po půl dni stráveném v autě uvítala Connie možnost se trošku protáhnout a chodila městem tak dlouho, dokud ji nezačaly bolet nohy. Vzpomněla si na malý butik, kde si koupila minisukni, kterou si nemohla dovolit, zatímco se Dominic natřásal před zrcadlem. Byl tak trochu marnivý. Pečlivě načesané vlasy mu spadaly na ramena a nosil košile s volány. Napadlo ji, jak asi teď vypadá. Určitě stejně jako ona zestárl a narostl mu pupek.

Když z hlavní třídy odbočila do vedlejších uliček, přece jen narazila na pár butiků a specializovaných obchodů. A také na nezávislá knihupectví. Starý dobrý Oxford tu pořád byl, jen trochu schovaný.

Pak už bylo načase vrátit se do krásného a drahého hotelového pokoje a vychutnat si zklidňující aromatickou koupel. A co teď?

Zabalená do měkoučké osušky přemítala, jak stráví svůj první večer coby svobodná žena. Rozhodla se, že si dá v hotelovém baru jeden (jen jeden) drink a pak se ve městě poohlédne po nějaké malé hospůdce, kde se navečeří. A půjde brzy spát. V džínách jít do baru nechtěla, našťestí si ale přibalila bílé kalhoty. Černá hedvábná halenka, kterou si přes ně přetáhla, jí milosrdně zakryla břicho a zadek.

V baru ji uvítala příjemná hudba, pohodlná křesílka a pozorní číšníci. Objednala si gin s tonikem, a protože jí bylo trošku hloupé, že pije sama, posadila se do odlehlého rohu, odkud mohla nerušeně pozorovat obchodníky v tmavých oblecích, rozesmáté dvojice a barmana, který míchání koktejlů pojímal jako show. Zaujala ji malá baculatá žena v podobné černé halence a bílých kalhotách, která z baru odkráčela celá zamračená. Nejspíš se právě pohádala se svou polovičkou, napadlo Connie.

Už měla skoro dopito, když do baru vstoupil atraktivní muž, kterému mohlo být kolem šedesátky. Rozhlížel se po místnosti s výrazem člověka, který má pořádné zpoždění. Pak si jí všiml a ke Conniině úžasu k ní zamířil se slovy: „Dorothy? Omlouvám se, že jdu pozdě. Neumíte si představit, jaký je dneska provoz...“

„Já ale ne-“ pokusila se ho Connie zarazit, muž si ale mezitím odložil na protější židli kufřík a vyrazil k baru. Přes rameno na ni zavolal: „Objednám nám šampaňské a hned jsem u vás.“

Connie ho vyjeveně sledovala, jak mluví s barmanem, vytahuje z kapsy svazek bankovek a ukazuje na její stůl. Musí ho zastavit, tohle je šílené. Už bylo ale pozdě. Když se zvedala, muž mířil zpátky k ní.

„Dorothy, opravdu se moc omlouvám!“

„JÁ ALE NEJSEM DOROTHY!“

„Cože?“

„Já nejsem Dorothy.“

„Ne? A kdo tedy jste?“

„Jmenuju se Connie.“

„Connie?“

Table konverzace začínala být čím dál absurdnější.

„Ano.“ To už se k nim blížil číšník s lahví Bollingeru, dvěma skleničkami a miskou oliv. Rozpačitě mlčeli, zatímco číšník vyskládal všechno na stůl a otevřel šampaňské. „Bude to všechno, pane?“

Conniein společník se tvářil zaraženě. „Ano, ano, děkuji,“ vykotal ze sebe. Když se číšník vzdálil z doslechu, obrátil se na ni: „Vy nejste ze SSP?“

„Kdo nebo co je SSP?“

„Proboha,“ plácl se po čele. Connie krátce zauvažovala, kdo z nich je víc zmatený.

Muž se mezitím vzpamatoval a řekl: „Musíte si myslet, že jsem úplný cvok. Moc se omlouvám. Měl jsem tu domluvenou schůzku s Dorothy ze SSP a mám čtyřicet minut zpoždění. Řekla mi, že bude mít na sobě černou halenku a bílé kalhoty. Jste si jistá, že nejste ze SSP? Třeba jsem si jenom spletl jméno?“

„Já opravdu nejsem ze SSP – ať je to cokoliv,“ zavrtila hlavou Connie a uvažovala přitom, jestli je možné vrátit otevřené šampaňské. „A jmenuju se Connie.“ Hodila do sebe zbytek ginu s tonikem, aby už byla co nejdřív pryč. „Ale asi před deseti minutami jsem odsud viděla odcházet paní v bílých kalhotách.“

„Ach, ne! Chudák Dorothy! Obávám se, že tím se SSP skončila.“ Muž se na Connie omluvně usmál a ona se přistihla, jak mu úsměv vrací.

„Co je to SSP?“

„Prostě taková agentura,“ odvětil. „No nic, přece nenecháme tohle šampaňské zvětrat, co vy na to? Mimochodem, já jsem Martin.“ Vstal a napřáhl k ní ruku. „Měl jsem se představit dřív. Omlouvám se!“

„Přestaňte se omlouvat,“ zasmála se Connie a přijala nabízenou ruku. „Nemůžu ale pít vaše šampaňské!“

„Proč ne?“

„Protože nejsem Dorothy.“

„Ne, vy jste Connie! A já jsem netaktní, nejspíš tady na někoho čekáte.“

„To ne, jsem tu sama, ale –“

„V tom případě pojďme spolu to šampaňské vypít.“

Oběma jim nalil a s úsměvem pozvedl svou skleničku k přípitku. „Na zdraví!“

Connie si s ním přitukla, zatímco si ho prohlížela. Vypadal trošku jako Robert De Niro – zajímavý, zkušený muž s ostrě řezanými rysy. Opatrně se napila. Šampaňské bylo výtečné.

„Jste tu pracovně, nebo za zábavou, Connie?“

„Na to není jednoduchá odpověď,“ zamyslela se. „Kvůli práci tu ale nejsem. Takže za zábavou. Tohle setkání je rozhodně nečekaně zábavné.“

„Tak na příjemný večer!“ Martin jim dolil víno a sáhl po olivě. „Mám v restauraci za rohem rezervovaný stůl pro dva. Máte ráda italskou kuchyni?“

„Tohle už začíná být trošku absurdní,“ rozesmála se Connie a v nose ji zalechtaly bublinky šampaňského.

Martin se k ní naklonil. „Víte co? Jsem rád, že nejste Dorothy. Něco mi říká, že by s ní nebyla taková zábava jako s vámi.“

Connie zalichotilo, že ji Martin považuje za zábavnou. A taky jí byl sympatický. Poprvé po letech se k ní někdo choval jako k atraktivní (nebo alespoň docela ucházející) ženě a ona si to užívala. Nebo že by se jen snažil být zdvořilý? Byla odhodlaná si svou útratu v restauraci zaplatit sama.

„Na oplátku mi ale musíte povědět všechno o Dorothy a SSP,“ vymínila si.

Martinovi se do vysvětlování nejprve moc nechtělo, pak jí ale prozradil, že za tajemnou zkratkou SSP stojí „Seznamka